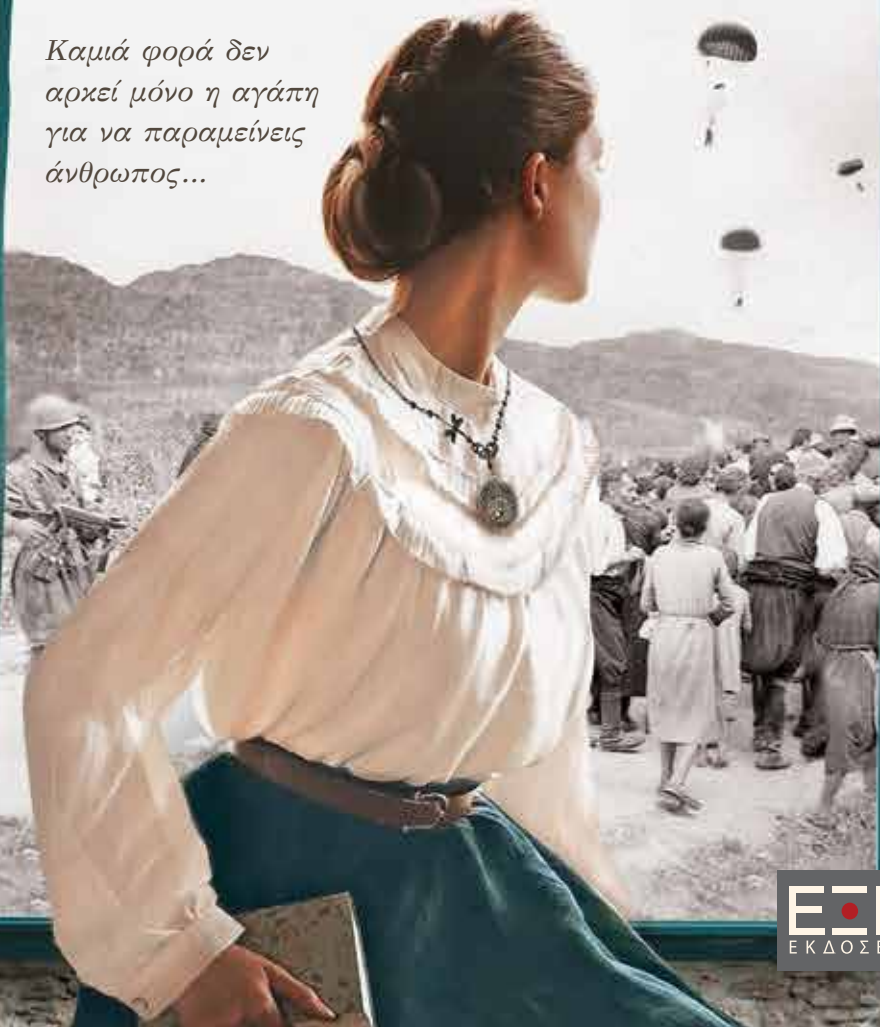

ANNA ΦΩΤΙΟΥ

από φλόγες η ΚΡΗΤΗ ζωσμένη

*Καμιά φορά δεν
αρκεί μόνο η αγάπη
για να παραμείνεις
άνθρωπος...*

ΤΙΤΛΟΣ: Από φλόγες η Κρήτη ζωσμένη
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Άννα Φωτίου
ΣΕΙΡΑ: Ελληνική λογοτεχνία
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ - ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Μαριάννα Σωκράτους
ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Εκδόσεις Έξη
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Εκδόσεις Έξη

Copyright © Άννα Φωτίου
Copyright © 2022 Εκδόσεις Έξη

ISBN: 978-618-5240-60-8

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν.2121/1993, όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται η κατ' οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και γενικός αναπαραγωγή, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση σε οποιαδήποτε μορφή και εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου χωρίς τη γραπτή άδεια του εκδότη.

Εκδόσεις Έξη
Λουίζης Ριανκούρ 13
11523 Αθήνα
Τηλ.: 211 4111078
www.ekdoseiseksi.gr
email: info@ekdoseiseksi.gr
facebook: Εκδόσεις ΕΞΗ

Άννα Φωτίου

ΑΠΟ ΦΛΟΓΕΣ
Η ΚΡΗΤΗ ΖΩΣΜΕΝΗ

Εκδόσεις Έξιν

*Στον άντρα μου και τις κόρες μας,
που είναι το νόημα της δικής μου ζωής.*

Ένα δευτερόλεπτο· τόσο χρειάστηκε για να μετατραπεί η σπίθα σε όλεθρο. Ένα αποσίγαρο ριγμένο στο τσιμεντένιο διάζωμα του στάβλου δεν προξενεί φωτιά, αν δεν βρει ξερό άχυρο για να θρέψει την πείνα της. Και το λάθος του σταβλίτη ήταν πως δεν πρόσεξε σε ποιο χώρισμα πέταξε τη γόπα του. Ευτυχώς η βιασύνη του προερχόταν από το αίσθημα του καθήκοντος να βγάλει γρήγορα έξω τα άλογα στο χώρο εκπαίδευσης. Ειδάλλως, και τα ίδια θα μετατρέπονταν σε μια άμορφη μάζα, θρεπτικότητα για την πυρκαγιά, που θα λάμβανε τεράστιες διαστάσεις με το έμπυχο γεύμα της.

Παρ' όλ' αυτά, όμως, το κόκκινο μάτι της γόπας έστειλε τη λαίμαργη γλώσσα της να γευτεί το κιτρινωπό, ξερό άχυρο του ξύλινου χωρίσματος.

Γλωσσίτσες φωτιάς, άχρωμες στην αρχή, γλείψανε άπληστα την τροφή τους εξαπλώνοντας τη βουλιμία τους. Και ήταν τόσο μεγάλη η λαιμαργία τους, που κανείς δεν αντιλήφθηκε πως μέσα σε λίγα λεπτά ο στάβλος έγινε παρανάλωμα του πυρός.

Ευτυχώς που εκείνη τη μέρα ο όμιλος ήταν κλειστός για το κοινό, για ξεκούραση του προσωπικού, των αλόγων, για τη φροντίδα του χώρου, την ανανέωση των υλικών, για την ανάσα πριν τους αγώνες. Ευτυχώς που η Εύα Παναγάκη βρισκόταν στο πίσω μέρος του ομίλου και που αποφάσισε να τελειώσει εκείνη την ώρα κουζουρεύοντας στο δωμάτιό της, απολαμβάνοντας την απραξία της.

Να μπορούσες να κάνεις το «τώρα» να κρατήσει για «πάντα». Αυτό είναι το «πάντα», μια μεγάλη γραμμή από ατελείωτα «τώρα*». Έμεινε ακίνητη στο σημείο που μόλις είχε διαβάσει. Το «πάντα» είναι ατελείωτα «τώρα». Παχιά δάκρυα θόλωσαν απειλητικά την εικόνα των γραμμάτων, μετατρέποντάς τα σε μικρές, χορευτικές γραφικές φιγούρες που κινδύνευαν με τη βοήθεια των βλεφαρίδων να βουλιάζουν μέσα στην αλμυρή καταιγίδα που τα απειλούσε. Με μια κοφτή κίνηση, όμως, έκλεισε το βιβλίο και το άφησε, πετώντας το σχεδόν, σαν να

---

* Νίκολας Έβανς, «Ο γητευτής των αλόγων», Ωκεανίδα, 2012.

της έκαψε το χέρι, πάνω στο κομοδίνο της. Υψώνοντας πεισματικά το πηγούνι της, όρθωσε το κεφάλι απαγορεύοντας στον εαυτό της να δείξει αδυναμία και ξέσπασε σε κλάματα για άλλη μια φορά.

Προχώρησε προς το παράθυρο του δωματίου της. Τράβηξε τις κουρτίνες και άνοιξε το τζάμι προσδοκώντας να δωρίσει στον εαυτό της την πρωινή δροσιά και τον καθαρό βουνίσιο αέρα, που εισέβαλλαν στο χώρο σαν απρόσκλητοι επισκέπτες κάθε πρωί. Αυτό που πρόβαλε, όμως, μπροστά της σίγουρα δεν ήταν ο πελώριος, κόκκινος ανατέλλων ήλιος, που ξεπρόβαλλε σε έναν κόσμο που έμοιαζε απaráλλαχτος. Η τουλίπα καπνού που υψωνόταν σαν μανεκέν σε πασαρέλα από το στάβλο, δεν άφηνε περιθώρια αμφισβήτησης. Ο εκκωφαντικός θόρυβος που συνόδεψε το γκρέμισμα της οροφής, απελευθερώνοντας τεράστια κύματα σκόνης και βαριά σύννεφα καπνού που κατάπινε το ένα το άλλο, ενεργοποίησαν τις αισθήσεις της.

«Φωτιά! Κασσάνδρα! Κώστα! Ο στάβλος καίγεται!»

Αρπάζοντας βιαστικά το μπαστούνι της, κίνησε προς το διάδρομο, όπου υπήρχε κρεμασμένος ένας μικρός πυροσβεστήρας. Όσοι βρίσκονταν στον όμιλο εκείνη την ώρα, έτρεξαν αμέσως μόλις άκουσαν τον εκκωφαντικό θόρυβο της στέγης που έπεσε, στο

στάβλο. Όλοι παρακολούθουν, σαστισμένοι περισσότερο παρά συνειδητοποιημένοι, το μεγαλείο της πύρινης αυτής καταστροφής, καθώς ένιωθαν να τους τυλίγει μια αλλόκοτη αίσθηση. Οι φλόγες σαν να είχαν δική τους ζωή, έμοιαζαν με αχόρταγο θηριό. Ο ήλιος ήταν ακόμη χαμπλά και η πρωινή αύρα έτρεφε με το οξυγόνο της τις αδηφάγες πύρινες γλώσσες, που λαμπάδιαζαν ό,τι έβρισκαν στο πέρασμά τους.

«Τι κάνετε;! Γρήγορα! Φέρτε νερό, τους πυροσβεστήρες!» τους φώναζε η Εύα, μόλις αισθάνθηκε την κάψα να ακουμπά αυθαίρετα το πρόσωπό της.

Θαρρείς πως όλοι περίμεναν το σύνθημά της. Λάστιχα με νερό άρχισαν να στέλνουν το πολύτιμο φορτίο τους εναντίον του πύρινου θηριού, ενώ όσοι πυροσβεστήρες υπήρχαν στον όμιλο, χρησιμοποιήθηκαν και αυτοί για να βοηθήσουν στην απόσβεσή της. Όμως, όσο φιλότιμες και επίμονες και αν ήταν οι προσπάθειες όλων, μόνο η παρουσία του πυροσβεστικού οχήματος έδωσε τέλος στις λάγνες προθέσεις της πυρκαγιάς, το οποίο, αν αργούσε λίγο ακόμη, ο ιππικός όμιλος του Καρτερού θα ακολουθούσε την ίδια μοίρα με το στάβλο του.

Η μυρωδιά αποπνικτική, μαύρη, σαν την εικόνα της. Η θέα αποθαρρυντική. Στη θέση όπου πριν λίγο έστεκε αγέρωχος ο ανακαινισμένος με λαξεμέ-

νους τοίχους και ξύλινα χωρίσματα στάβλος είκοσι αλόγων, με τελευταίας τεχνολογίας εξοπλισμό σε κάθε διάζωμα, τώρα στέκονταν όρθια μόνο τα πετρόχτιστα μέρη του, ενώ όλα τα υπόλοιπα, αναλώσιμα για τις φλόγες, κείτονταν σε αποκαΐδια.

Μόλις καταλάγιασε η φωτιά, ανάμεσα στη χόβολη που ακόμη κάπνιζε και άφηνε σαν τελευταία της πνοή την γκριζωπή, σχεδόν αόρατη κάπνα να ανηφορίζει προς τον ουρανό, και στα αποκαΐδια, μπήκε το ανακριτικό της πυροσβεστικής και της αστυνομίας για να αποφανθεί για την αιτία της συμφοράς. Εμπρησμός ή φυσικά αίτια; Όμως, ποια μπορεί να είναι τα φυσικά αίτια σε έναν άρτια εξοπλισμένο χώρο σαν αυτόν; Και γιατί δεν ενεργοποιήθηκαν οι αυτόματοι πυροσβεστήρες; Μήπως ήταν τελικά εμπρησμός;

Η Κασσάνδρα και ο Κώστας ήθελαν να τελειώσουν. Αν γινόταν και την ίδια μέρα να έμπαιναν μέσα στο στάβλο και να τοποθετούσαν υποστηρίγματα για να μην καταρρεύσουν οι τοίχοι από τη διάβρωση μέχρι να έρθουν τα συνεργεία για την ανακαίνιση του χώρου, θα το έκαναν άμεσα. Η ζωή τους εξαρτιόταν από αυτό. Και όχι μόνο βιοποριστικά.

Η Κασσάνδρα Παναγάκη, ιδιοκτήτρια του ομίλου, ήταν μια ψηλή, κοκκινομάλλα γυναίκα, όμορφη με λευκή επιδερμίδα. Τα μάγουλά της στόλι-

ζαν ανεπαίσθητες διάσπαρτες φακίδες, που έδιναν μια γελαστή έκφραση στα πράσινα μάτια της, κάθε φορά που χαμογελούσε. Αυτό της το χαρακτηριστικό είχε ερωτευτεί ο εικοσιπεντάχρονος τότε δικηγόρος Κώστας Σαμιωτάκης, ο οποίος είχε επισκεφτεί ως ασκούμενος τον ιππικό όμιλο στην Αθήνα, όπου έκανε ιππασία εκείνη, για να υπογράψει κάτι έγγραφο ο ιδιοκτήτης του. Η Κασσάνδρα μόλις είχε τελειώσει το Λύκειο και είχε περάσει Γυμναστική Ακαδημία. Επιλογή που την ήθελε και δεν της έτυχε, καθώς ασχολούνταν με την ιππασία σχεδόν επαγγελματικά, λαμβάνοντας μέρος σε πανευρωπαϊκούς αγώνες από τότε που θυμόταν τον εαυτό της. Η ίδια πολλές φορές έλεγε χαριτολογώντας ότι μάλλον βγήκε από την κοιλιά της μητέρας της μαζί με ένα άλογο.

Έκτοτε, όνειρό της ήταν να ιδρύσει έναν αθλητικό ιππικό όμιλο με ευρωπαϊκές προδιαγραφές. Έχοντας δίπλα της πάντα τον άντρα της, που τη στήριζε και τη βοηθούσε με κάθε δυνατό τρόπο, σπούδασε, ταξίδεψε και έμαθε τα πάντα για την πραγματοποίηση του ονείρου της. Έτσι, όταν βρέθηκε ο κατάλληλος χώρος στη μεγαλόνησο, άδραξε την ευκαιρία. Και δεν το μετάνιωσε. Ιδίως τα τελευταία χρόνια, που εισήγαγε στον όμιλο και τη θεραπευτική ιππασία.

Πολλοί είχαν τις ενστάσεις τους σχετικά με το κατά πόσο ήταν εφικτή μια τέτοια κατεύθυνση στην ιππασία. Κι όμως, όπως διάβασε, είδε και γνώρισε από κοντά στην Αγγλία, η θεραπευτική ιππασία έκανε θαύματα σε άτομα από δύο ετών και πάνω με κάθε είδους προβλήματα, όχι μόνο κινητικά αλλά και ακοής, υπερκινητικότητας, νοητικής υστέρησης, όρασης, ακόμης και με σκλήρυνση κατά πλάκας.

Η θεραπευτική ιππασία στηρίζεται, τους είχε πει σε ένα συνέδριο που πήγε για να γνωστοποιήσει την κατεύθυνση αυτή της ιππασίας, στη ρυθμική και πολυδιάστατη κίνηση του αλόγου, με σκοπό την αποκατάσταση ασθενών με προβλήματα κινητικά, αισθητηριακά, ψυχολογικά, ακόμης και μαθησιακά. Κατά τη βιάδισή του το άλογο παρουσιάζει ανατομική ομοιότητα με τον άνθρωπο, καθώς και οι δυο κινούνται με ίδιο τρισδιάστατο τρόπο. Έτσι ο αναβάτης δέχεται παθητικά την κίνηση αυτή του αλόγου και παράλληλα ενεργεί ασκήσεις, ανάλογα με τους στόχους που του έχει θέσει ο εκπαιδευτής.

Αυτά και άλλα πολλά επιχειρήματα είχε θέσει και στην Εύα, την ξαδέρφη της, για να την πείσει να ακολουθήσει το πρόγραμμα αυτό, προκειμένου να αμβλύνει τα κινητικά της προβλήματα, αν και περισσότερο θα έλεγε τα ψυχολογικά. Γιατί μετά το

αυτοκινητιστικό που είχε στην Αγγλία, την υποχρεωτική κωματώδη κατάσταση στην οποία την υπέβαλαν οι γιατροί για να επουλωθούν πιο εύκολα οι πληγές της, τις επαναλαμβανόμενες εγχειρήσεις στη σπονδυλική της στήλη και στο αριστερό της πόδι για να μην το χάσει, επιδεινώθηκε περισσότερο η εσωστρέφειά της και έγινε ακόμα πιο απόμακρη και μοναχική.

Το έργο της πυροσβεστικής δυσκόλεψε περισσότερο, όταν κατά τη διάρκεια της έρευνάς τους εμφανίστηκαν οστά! Όλοι πάγωσαν στη θέα μιας αποκομμένης ωλένης μαζί με τα μετακάρπια οστά και τις φάλαγγες του χεριού, μάλλον αντρός. Όλη η κρατική υπηρεσία του Ηρακλείου βρέθηκε επί ποδός. Ιατροδικαστές, αστυνομία, πυροσβέστες. Οι υποψίες έπεσαν αμέσως στους ιδιοκτήτες του ομίλου. Τους απαγορεύτηκε οποιαδήποτε μετακίνηση μέχρι να εξεταστούν αναλυτικά τα νέα δεδομένα. Ο χώρος σφραγίστηκε. Τα άλογα μεταφέρθηκαν στα υπόστεγα που διαμορφώθηκαν κατάλληλα για την πρόσκαιρη φιλοξενία τους, ενώ εκδόθηκε ανακοίνωση για την προσωρινή αναβολή της χρήσης του ομίλου.

Η παροδική ταραχή και το ξάφνιασμα που συνόδευσε την αποτρόπαια εύρεση του σκελετού, εξαφανίστηκαν σχεδόν αμέσως, καθώς ούτε η Κασ-

σάνδρα ούτε ο Κώστας είχαν κάτι να κρύψουν. Μετα επίσημα έγγραφα αγοράς του οικοπέδου προ πενταετίας από μεγάλη εταιρεία, που λόγω της κρίσης πούλησε το μέρος σε πολύ προσιτή τιμή, καθώς και τα ανακαινιστικά σχέδια που έλαβαν χώρα για την αξιοποίηση και μετατροπή του χώρου στον μεγαλύτερο ιππικό όμιλο της περιοχής του Ηρακλείου απομάκρυναν τις όποιες υποψίες προς το πρόσωπό τους πέραν οποιασδήποτε αμφιβολίας. Στην απόφαση αυτή ήρθε να συνηγορήσει υπερασπιστικά και η γνωμάτευση του ιατροδικαστή, ο οποίος αποφάνθηκε ότι το θύμα ήταν ένας νέος άντρας, γύρω στα είκοσι πέντε με τριάντα, που έφερε κρανιοεγκεφαλικές κακώσεις στο πίσω μέρος του κεφαλιού του από βαρύ, ίσως από κάποιο σιδερένιο, αντικείμενο. Το συμβάν αυτό φαινόταν να έλαβε χώρα πριν από ογδόντα περίπου χρόνια.

Η ανακούφιση ήταν μεγάλη. Και μολονότι υπήρξε η υποψία μήπως αυτή η αποκάλυψη συντελούσε αρνητικά στη φήμη του ομίλου, τα τηλέφωνα, οι ερωτήσεις και το ενδιαφέρον δημοσιογράφων από διάφορα μέρη όχι μόνο του νησιού αλλά και της υπόλοιπης χώρας, μαρτυρούσαν ότι το μυστήριο προσέελκυε πολύ κόσμο. Έτσι, έπρεπε να ανακαινιστεί ο χώρος όσο το δυνατόν πιο γρήγορα και να ανοίξει άμεσα ο όμιλος για το κοινό.

Η ανακαινιστική εταιρεία που είχε η Κασσάνδρα εμφανίστηκε αμέσως μόλις ειδοποιήθηκε. Νέα σχέδια έπεσαν στο τραπέζι, νέος χώρος επιλέχτηκε για τη δημιουργία όχι ενός, αλλά δύο στάβλων, που θα φιλοξενούσαν τα άλογα με καλύτερες συνθήκες και προδιαγραφές, και για τη δημιουργία καινούριου αγωνιστικού χώρου, πισίνας και αρένας. Οι εργασίες ξεκίνησαν την επόμενη κιόλας μέρα που τους δόθηκε η άδεια, δημιουργώντας ένα κλίμα αισιοδοξίας και ευθυμίας σε όλους τους εργαζόμενους, αλλά και στους μόνιμους ιππείς του ομίλου. Οι κατασκευές συνεχίζονταν πυρετωδώς, θαρρείς πως έτσι απλά, με μια μονοκονδυλιά, σβήστηκε η τραγωδία που τους βρήκε.

Το πτώμα δυστυχώς δεν μπορούσε να ταυτοποιηθεί. Και αν ίσχυε η γνωμάτευση του ιατροδικαστή, επρόκειτο για περιστατικό που συντελέστηκε την περίοδο της γερμανικής κατοχής. Άρα μπορεί να ήταν κάποιος Γερμανός. Άλλωστε, η μάχη της Κρήτης το 1940 είναι γνωστή σε όλον τον κόσμο για την αγωνιστικότητα και την αποφασιστικότητα που επέδειξαν οι κάτοικοί της απέναντι στον κατακτητή.

Όσον αφορά την πυρκαγιά... Τσιγάρο· αυτή ήταν η διάγνωση της υπηρεσίας. Τώρα αν ήταν εμπρησμός ή απροσεξία δεν ήταν σε θέση να το πουν. Αυτό ήταν δουλειά των ιδιοκτητών και του

επιστάτη τους. Και όσον αφορά τους αυτόματους ανιχνευτές πυρός που δεν λειτούργησαν, αποφάνθηκαν πως μπλόκαραν. Έτσι απλά!

Ο Λουκάς Πετρίδης, ο επιστάτης, ένας ψηλός, καστανόξανθος νέος, που τα τελευταία χρόνια το χαμόγελό του δεν έφτανε μέχρι τα μελιά του μάτια, ανέλαβε την εξιχνίαση. Δεν άργησε, βέβαια, να βρει τον ένοχο, καθώς ο μόνος απρόσχετος εργάτης που είχαν, ήταν ο νεαρότερος σε ηλικία σταβλίτης τους. Τον είχε πιάσει πολλές φορές να καπνίζει, ενώ καθάριζε τα χωρίσματα των αλόγων και του είχε εφιστήσει την προσοχή σε αυτή του την κακή συνήθεια.

Η Κασσάνδρα και ο Κώστας δεν θέλησαν να υποβάλουν μήνυση εναντίον του, καθώς γνώριζαν την οικογένειά του. Οι γονείς του ήταν βιοπαλαιστές, οι οποίοι προσπαθούσαν να τα βγάλουν πέρα στην Ελλάδα της κρίσης, ζητώντας από τον Κώστα να προσλάβει τον μικρότερο γιο τους στον όμιλό τους, ακόμη και ως καθαριστή των στάβλων τους, για να μπορέσουν να αντεπεξέλθουν κάπως. Έτσι, δεν ήθελαν να τους επιφορτίσουν με επιπλέον δυσάρεστες καταστάσεις. Φρόντισαν, όμως, να τους ενημερώσουν για την επιπολαιότητα του γιου τους και για το λόγο της διακοπής της συνεργασίας τους.

Η Εύα, καθηλωμένη ουσιαστικά στη νέα κατά-

σταση, παρατηρούσε τις εργασίες που γίνονταν στον όμιλο της ξαδέρφης της χωρίς να μπορεί να κάνει οτιδήποτε, ούτε να τους βοηθήσει με κάποιον τρόπο, ούτε να ακολουθήσει τη θεραπεία της. Απολάμβανε, λοιπόν, τη μοναχική της απραξία ξεκινώντας πολύ πρωί περιπάτους σε όλη την έκταση του ομίλου, ακόμη και σε περιοχές ανεκμετάλλευτες από την ξαδέρφη της.

Ο ήλιος δεν είχε κάνει ακόμη την εμφάνισή του, ενώ η θολή αντανάκλαση της σελήνης κρεμόταν ετοιμόρροπη θαρρείς στο ουράνιο στερέωμα. Ο δροσερός υγρός αέρας μύριζε χώμα και φρέσκο χορτάρι. Πήρε μια βαθιά ανάσα γεμίζοντας τα πνευμόνια της, επιτρέποντας παράλληλα στην πρωινή αύρα να χτυπήσει αλύπητα το πρόσωπό της.

Στράφηκε προς το στάβλο. Τον πρώην στάβλο δηλαδή. Με τα υποστηρίγματα να στέκουν ανάμεσα στους ετοιμόρροπους τοίχους σαν πατερίτσες, με την κάπνα να έχει ζωγραφίσει πάνω τους πρωτόγνωρες βραχογραφίες, έμοιαζε σαν ξεκοιλιασμένο κουφάρι. Δεν κατάλαβε τι ήταν αυτό που την ώθησε να περπατήσει ανάμεσα στα αποκαΐδια, που είχαν πια ξεραθεί. Η μυρωδιά του καμένου είχε αφήσει αμυδρά να πλανάται στον αέρα μια ανεπαίσθητη καπνισμένη οσμή, θλιβερή υπενθύμιση της ανθρώπινης απροσεξίας.

από φλόγες η ΚΡΗΤΗ ζωσμένη

Κρήτη, 1937. Ένας από τους μεγαλύτερους κτηματίες του Κρατερού, στην προσπάθειά του να αποτρέψει μια αιματηρή βεντέτα, αποφασίζει να παντρέψει τον γιο του Νικόλα με την κόρη του εχθρού. Μετά από μια καλά οργανωμένη πλεκτάνη, ο γάμος αποδεικνύεται ακόμα μεγαλύτερη προσβολή. Όταν όμως ο έρωτας θα πάρει τα ηνία στα χέρια του, όλα ανατρέπονται.

Όμως, δυστυχώς, ο πόλεμος έχει άλλα σχέδια... Η Κρήτη φλέγεται, οι μάχες μαίνονται και ο Νικόλας θα πρωτοστατήσει για την απελευθέρωση της πατρίδας του. Μαζί με τον αδελφό του, Μίνω, θα αγωνιστούν με νύχια και με δόντια για να προστατέψουν ό,τι αγαπούν περισσότερο. Θα παλέψουν ενάντια στον κατακτητή, θα αντισταθούν και θα αγκαλιάσουν τον έρωτα για να κρατηθούν ζωντανοί.

Οι ήρωες θα δοκιμαστούν μέσα στις φλόγες του έρωτα και του πολέμου. Η Κρήτη θα δώσει τη δική της μάχη ενάντια στον εχθρό και εκείνοι θα προσπαθήσουν να κρατηθούν από την αγάπη τους για να μην ξεχάσουν και να μην ξεχαστούν, αδιαφορώντας για το τίμημα που θα πληρώσουν.

80 χρόνια μετά, μια πυρκαγιά στον ιππικό όμιλο θα διαλύσει τα πάντα στο πέρασμά της. Θα γίνει συνένοχος στα όσα προσπαθήσαν να κρύψουν οι πρωταγωνιστές ενός δράματος που φαίνεται να μην έχει τέλος και θα φέρει αντιμέτωπους δύο νέους με ένα παρελθόν που αγνοούσαν και ένα μέλλον που ποτέ δεν μπορούσαν να φανταστούν.